

Előfizetési ár:

Egész évre . . . 4 frt.
Félévre 2 frt.
Negyed évre . . 1 frt.

Minden a lap szellemi részére vonatkozó közlemény, továbbá előfizetések, hirdetések, felhívások ide intézendők.

SZERKESZTŐSÉG
III. ker. 141. sz.

SZENTÉS ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI IPAR és GAZDÁSZATI HETILAP.

MEGJELEN MINDEN SZOMBATON.

Hirdetési árak:

3 hasábos petitoréri
egyszeri hirdetésnél 20
kr., kétszerinél 15 kr.,
háromszorinál 10 kr.
számlítottak.

„Nyilvántár”
minden sor 15 kr.

Bélyegdíj minden egyes
beigátásnál 30 kr.

Börmentőlap (levelek)
nem fogadják el.

Még egyszer a 6 millió forint fedezése.

A „Szentés és Vidéke” f. évi 45. 46 és 47 számaiban „A 6 millió forint fedezése” cím alatt megjelent cikksorozatunkat — a — c ur, ki ha nem családunk igen közel áll azon körhöz, melyben a kormánybiztos nézetei és célzatai leginkább ismeretesekek, a „Szentési Lap” s egyszerismind a „Szentés és Vidéke” legutóbbi számában bírálat alá vevén: abban több rendbeli tévedést vél felfedezni.

Cikksorozatunkkal csak azt vettük célba, hogy a kormánybiztos javaslatban felvetett állami hozzájárulás kérdését oly oldalról is megvilágítsuk, mely eddig figyelemre méltatva nem volt; de — a — c ur helyreigazító cikke után, a tárgy rendkívüli fontosságánál és érdekességénél fogva, s más részről azért is, mert azt hisszük, hogy az eszmék és nézetek a kölcsönös surlódás folytán még inkább tisztulni fognak, — szükségesnek látjuk a 6 millió forint fedezésének kérdésére még egyszer visszatérni, annál is inkább, mivel szívesen vesszük fel a vitát éppen a „Szentési Lap”-pal, melynek szerkesztését a kormánybiztosság közegei vezetik s a mely lap éppen ezen körülménél fogva mitegy a kormánybiztosság felhivatalos közlönyeként tekintetik.

Mindenekelőtt kijelentjük, hogy — a — c ur érvelése nemhogy megingatta volna, de sőt megerősítette azon meggyőződésünket és azon aggodalmait, melyeknek cikksorozatunk közzétételével kifejezést adtunk. És éppen azért úgy érveléseink, mint végkövetkeztetésünk tekintetében teljesen fenntartva a kérdéses cikksorozatban előadottakat: itt csupán oly megjegyzésekre kívánunk szorítkozni, melyeket előbbi közleményeinkben fel nem hoztunk s a melyeknek megtételére főleg — a — c úrnak merész kombinációi által érezzük magunkat indíttatva.

Különös köszönettel tartozunk tisztelt cikkírónak azon felvilágosításáért, melyet sem a kormánybiztos előterjesztéséből, sem a „Szentési Lap” eddig megjelent cikkeiből nem vehettünk ki, hogy t. i. a Bekéstől Apátfalváig terjedő töltések iránt érdekelve volt ármentesítő társulatok által, az 1881 évi XLII. t. c. alapján, a multból eredett töltésépítési és fenntartási költségek címén liquidált összegek többre rúgnak, mint az eddigi társulatoknál, mint a milyen a bökény-mindszenti, a mult számadások alapján kitüntetett évi fenntartási költség sokkal nagyobb, mint az ártér tiszta jövedelme, úgy hogy a 333,997 frt 78 krral az 1830-iki vízszin alá eső területek tiszta jövedelme túl van szárnyalva s ha azt akarjuk, hogy ez az egész összeg az adóvisszatérítésnél csorbitatlan maradjon akkor a társulatok árterén kívül eső, tehát majd csak az 1881. év LII. t. c. alapján levonandó árterek tiszta jövedelmének egy részére is reflektálnunk kell.

Ezt eddigelé nem tudtuk. De ha a dolog úgy áll, — a mit kétségbe vonni semmi okunk nincs: — akkor részünkről nem habozunk kijelenteni, hogy cikkíró úrnak azon nézetét, mely szerint mi az adóvisszatérítés alakjában az állam részéről oly kedvezményt várhatnánk, mellyel a végrehajtási költségek terhen az államkincstár enyhítne, egy kellemes állomnak tartjuk, melyből a közeli jövőnek eseményei — mindnyájunk szomorúságára, — úgy cikkíró urat, mint nézetének követőit, kímélet-

lenül fel fogják ébreszteni.

Cikkíró ugyanis, a ki — hogy saját szavait vele szemben is használjuk — szintén „keresztül kasul gázolta a katasteri törvényt,” de úgy látszik teljesen belerekedt annak hinárjába, míg egy részről a törvény szelleméből és nem annak szavaiból következtetődik, hosszasan érvel a mellett, hogy az állam nem engedheti meg, miszerint az ármentesítés előtt létezett adó alap megtámadtassék: más részről ugyancsak a katasteri törvények alapján nyomban megengedi, sőt siet kimagyarázni, hogy a multból eredett s már liquidált töltésépítési és fenntartási költségek felemészthetik az 1830-iki vízszin alá eső területek egész katasteri tiszta jövedelmét, a mennyiben pedig még ezt is túlszárnyalják, az 1881. évi LII. t. c. alapján levonandó árterek tisztajövedelmének egy részére is reflektálnunk kell. Nem bönolgatjuk az ellenmondást melybe ezen törvénymagyarázánál a cikkíró úr csak azért esett bele, hogy egy külön törvény alkotásának szükségességét kézzel foghatóvá tegye; csak annyit jegyzünk meg reá, hogy ez bizony furcsa kimagyarázása a katasteri törvény szellemének. De még különösebb feltételezni azt, hogy éppen azért, mert már a multból eredő töltésépítési és fenntartási költségek túlszárnyalják az 1830-diki vízszin alatt álló árternek katasteri tiszta jövedelmét: — a kormány és a törvényhozó testület a mi kedvünkért bele fog menni egy oly külön törvény alkotásába, melynél fogva, — dacára annak, hogy az 1830-diki vízszin alá eső árternek katasteri tisztajövedelme a multa nézve megejtett liquidatio 333,997 frt 78 krnyi fősszege által teljesen ki lett merítve s így azon árter tulajdonképpen adót sem fizetne, — az állam magát évenként 630,000 frt tiszta jövedelemnek megfelelő 158,000 ezer frt adóvisszatérítésre köteleznék és nem is kevesebb, mint 50 évi időtartamra? És habár cikkíró úrnak az állami segélyezést meghatározni hivatott külön törvény alkotására vonatkozó érvelése ezen feltevés körül fordul meg: mégis igen bajos dolognak tartjuk ezt komolyan venni. Erre már csakugyan ráidézhetjük cikkíró úrnak ezen saját szavait hogy: „absurdum volna azt hinni, hogy az állam az 1830-iki vízszin alá eső területeknek nemcsak összes adóját visszatérítéssel adja, hanem még ugyanannyit külön rá is fizet;” mert az csak világos, hogy visszatéríteni csupán azt lehet, a mi már egyszer meg volt fizetve, s ez szerint annyi financiaiis előrelátást mégis fel kell tételeznünk úgy a kormányról, mint a törvényhozásról, hogy ha már bele is megy cikkíró úrnak kedvenc eszméjébe, vagyis az adóvisszatérítés útján adandó állami segedelmezés iránti külön törvény alkotásába, — ezen kedvezményvel szemben bizonyára gondoskodni fog a kataster útján arról, miszerint a visszatérítendő adót az érdekeltég előbb megfizesse. Tehát ismét csak ott vagyunk, a hova első cikksorozatunk egyik következtetése szerint eljutottunk, hogy t. i. a cikkíró úr által ajánlott kormánybiztos javaslat elfogadása mellett, a végrehajtási összes költségeket ömagnak fizetjük meg az utolsó krajeárig, és pedig egyik zsebtükből adótüfizetés, a másiktól pedig társulási kirovás címén. Ebben a mi szerény tehetségünkkel nem tudjuk semmiképen sem felfedezni az állami hozzájárulást. Éppilyen balul üt ki cikkíró úrnak azon másik sarkalatos tétele is, hogy: „hacsak óriási mérvben meg nem akarjuk károsítani magunkat, a financiaiis

kérdés végleges rendezését az árter befejeztéig, tehát 5 évre, el nem halaszthatjuk.” Részünkről úgy vagyunk meggyőződve, hogy az állam csak akkor és csak annyiban fog töltésépítésünk költségeinek terhen akar adóvisszatérítés útján, akár a végrehajtási költségek egy részének elengedése által, vagy bármely más módon segíteni: ha és a mennyiben talaposan s hitelérdemlőleg be tudjuk bizonyítani, hogy ezen költségek által az árter, vagy annak némely része az elviselhetlenségig túl van terhelve. Ennél többet józanul nem kérhetünk, de nem is reményelhetünk. Már pedig tulterhelhetésünket beigazolni ma még keptelenek vagyunk.

Miként ugyanis előző cikkeinkben már elégbőven kifejtettük, még sem a végrehajtási költségek végösszege, sem az árter mennyisége, sem az árteri birtokok megterhelhetőségének aránya és mérve hitel érdemlőleg megállapítva nincs; sőt még azt sem tudjuk, vajlon a végrehajtási költségek viselésére kötelezendő érdekeltég miként fog megalkulni és szervezkedni? Az erre szolgáló pontos és megbízható adatokat csak akkor fogjuk előállíthatni, ha a végrehajtás minden irányban teljesen befejezve, az árter műszakilag kifejezve és osztályozva lesz: ezenkívül pedig a Tisza, Körös és Maros közti vidék ármentesítő érdekeltége önkényes társulás, vagy törvényhozási intézkedés folytán szerveztetik. Ma még csak annyi van élénk tárva, hogy a végrehajtási költségek fősszege körülbelül 6 millió forint, a kifejlesztendő árter pedig mintegy 600,000 hold lesz s így a végrehajtási költségekből egy 1200 [] ötes holdra átlag tíz forint esik.

No ha mi ezt képet tárjuk a kormány és a törvényhozás elé s ezt használjuk fel indokul arra, hogy az állam könnyítsen terheinken: akkor előre el lehetünk rá készülve, hogy ettől a képtől ugyan nem fog megilletődni és magába szállni egy miniszter, vagy honatya sem: hanem egyszerden azt fogja reá mondani: hogy ez bizony elenyésző csekélység az alföldi gazdag rónaság töltés védte földjeinek értékéhez és jövedelmességéhez képest. Vagy pedig ha tulságos jó akarattal fognak irántunk viseltetni, — a mit az eddig tett intézkedések után úgy a kormánytól, mint az országgyűlésnél a legteljesebb mértékben feltételezünk, — oda fognak bennünket utasítani, hogy várjuk be a végrehajtás befejezését, az árterfejlesztés és osztályozás eredményét, a teherviselési arányok végleges megállapítását, s e részbeni pontos és hitel érdemlő adatokkal felszerelendő kérvényünket annak idején újra terjesszük be.

Pedig bizony-bizony! mi tudjuk legjobban, hogy a multnak, a jelennek és a közeli jövőnek terhe alatt valószínűleg meg fog görnyedni az 1830-diki vízszin alá eső, vagyis a tulajdonképeni mentesített birtokossága s a helyzet képe az árterfejlesztés, osztályozás és teherviselési arányok végleges megállapítása, illetőleg a mentesítési összes költségek pontos számbavétele után, a jelenlegihez képest igen nagy változást fog mutatni.

Hiába akarunk tehát a pénzügyi kibontakozás terén oly rohamosan haladni, mint ezt a „Szentési Lap” cikkírója óhajtja és a mint lehetőséghez képest mindnyájan szeretnénk; mert ezen sietség ma még alig kecsegtethet bennünket gyakorlati eredményvel.

Azon állítás pedig, mintha azon kérdés végmegoldásának elhalasztása által magunkat óriásilag

megkárosítónak: éppoly üres kombináció, mint cikk-
írónak a kataszteri törvényekkel való elbánása. Eh-
hez először is az volna szükséges, hogy a 158000
forint állami évenkénti hozzájárulásnak egyik vég-
gét már a markunkban tartanánk; másodsor pedig
az, hogy a kataszteri törvények a liquidációnak vis-
szahatóságos érvényesítését kizárnák. Már pedig a
mint az előbbiről még mi által nem vagyunk biz-
tosítva, sőt épen az ellenkezőre lehetünk elkészül-
ve: éppúgy nem áll cikkírónak azon feltevése sem
mintha az által, hogy töltésépítési és fentartási köl-
tségeinket pár évvel későbbben liquidáljuk, — a túl-
fizetett adó visszatérítése iránti jogunkat elveszi-
tenénk. Ezt már csakugyan nem lehet semmiféle
törvényből kiolvasni; sőt a kataszteri törvények
egyik célja épen az, hogy a visszatérítés — melyre
a kormánybiztosi javaslat az állam hozzájárul-
lását alapítja — mindig azon időtől fogva kezdő-
dik, a mikor az illetéktelen adófizetés kezdetét vet-
te. Ezen jogát az ártéri birtokosoknak nem hogy
semmi féle törvény el nem veszi, hanem éppen el-
lenkezőleg, — a mint ezt a kataszteri kiigazítá-
sok alkalmából a multa névze, az 1877-dik évben
már egy ízben teljesített liquidáció a gyakorlatban
is bizonyítja, — a kataszteri törvény világosan biz-
tosítja.

Miundekebből egyébiránt még az is kitűnik,
hogy a midőn minket cikkíró úr a kataszteri tör-
vények szellemének megértése körüli tévedéssel,
sőt ezen törvények keresztül-kasul gázolásával il-
let: ön maga esik a tévedések egész láncolatába
s önmaga gázol bele avatlatlanul a kataszteri tör-
vényekbe.

Cikkünk már eddig is hosszabbra terjedt,
semhogy — a — c — úrnak az ügy érdemére lényeg-
esebb befolyással nem bíró aprólékosabb megjegy-
zései bonczolgatásával az olvasót untatni merésze-
lünk; de azon érvelésére még is ki kell térnünk
pár szóval, hogy a belvizzabályozás költségei, ter-
heink számbavételénél figyelmen kívül hagyandók,
— a mennyiben azok egészen más érdekeltiséget
illetnek meg s egészen más érdekeltiséget illetnek
meg s egészen külön számlára tartoznak. Hát azt
mi sem vonjuk kétségbe, hogy ez ismét más ki-
adási cím; de hogy az ármentesítő érdekeltiségre
nézve oly idegen dolog lenne, mely az ármentesi-
téssel és annak költségeivel még kapcsolatba sem
hozható; — ezt már határozottan tagadjuk. Épen
a Szentesi Lap* vezércikkéhezjének tolla alól ol-
vastunk több cikket melyekben megdönthetetlen
igazsággként volt kifejezve, hogy az ármentesítés, a
belvizek szabályozásának egyidejűleg való kereszt-
tárvitele nélkül csak félmunka. A kettő együtt meg-
oldva képez egy szerves és az ármentesítés gaz-
dasági előnyeit biztosító egészet. Hát a költségek

tekintetében már megszakadna azon összefüggés
és összetartozóság? Hát ha a 600,000 holdas ár-
tér ki lesz fejlesztve, nem annak egy részét fogja-e
képezni a cikkíró által 200,000 holdra becsült
belvíz-ártér is? és vajlon e szerint a belvizek
szabályozása nem ártéri belvizzabályozás lesz-e? s
nem az ártéri birtokosokat fogja-e éppúgy terhel-
ni, mint magának az ármentesítésnek költsége? —
Ha ezen kérdésekre cikkíró „nem”-mel tud felel-
ni és ezt indokolni is fogja: akkor mi is elállunk
azon nézetünkől, hogy az ártéri birtokosság ter-
hének számba vételénél a belvizek szabályozásának
még egy pár millió forintot igénylő költségeit fig-
yelmen kívül kell hagyni. Addig azonban — a
legnagyobb sajnálatunkra — ezt nem tehetjük.

Miundekebből megfontolása mellett tehát mi ismét
csak visszatérünk azon végkövetkeztetésre, melyet első
cikksorozatunk eredményeként levontunk, s a melyet
— c — úr, a ki csupán érveinket bonczolgatta, kétség-
be vonni és megcáfolni elfelejtett. Ez pedig abban ösz-
pontosul, hogy ne hozzuk kapcsolatba az állami hozzá-
járulás kérdését az 1881: XLII t. cz. által biztosított
adóvisszatérítés ügyével, mert a jelenleg még befejezet-
len, de különben a legkedvezőbb esetben is csak 15
évig terjedő változhatlanságról biztosított kataster szá-
rű köpenyéből még oly meglepetések kerülhetnek elő
melyek a kormánybiztosi javaslatban, de különösen —
— c — úr cikkében oly igen különös vívmányának feltű-
tetett 158,000 forint adó visszatérítés előnyét teljesen
megsemmisítik. Hagyjuk el azo utat, a melyen halad-
va még — a — c — úrnak, mint az ügy minden rétegebe
beavatott férfinak is, egy hosszú cikkbe került kína-
gyarázói, hogy azon az állami hozzájárulás kellemes
révébe juthatunk el s térjünk át arra, a mely azon
esetben, ha az állam csakugyan könnyíteni
akar terheinken, sokkal egyszerűbben, egyenes-
ben s közvetlenebbül, de mind e mellett még a leg-
biztosabban is vezet el bennünket az ohajtott cél-
hoz s a mely abban állna, hogy — a mennyiben terhe-
inket a maguk összességében elviselhetlennek találunk
— a végrehajtási költségek egy részének az állam által
közvetlenül esnekéntes értékű kerülő uton való elengedését kérel-
mezzük.

Hiszen, hogy egyébbre ne hivatkozzunk hasonlón
járt el már az állam a Szegeden teljesített építke-
zéseknél és a percsera — szegedi társulat töltésének
helyreállítására az állam által engedélyezett 580,000
forint állami előeg elengedésénél is, — tehát oly elő-
ző esetekben, midőn az államnak a töltésépítési terhek-
hez való járulása komoly és határozott alakot öltött.
És nézetünk szerint az államnak, ha csakugyan segíteni
akar, hasonlóan kell eljárni minden oly társulattal szem-
ben, melynek katasteri tisztajövedelmét a reconstructi-
onális költségek 8% kamataja és a fentartási költségek
egy évi átlaga — bele érve a multból eredő hasonló
terhet is — felemészti; mert különben ily társulatok-
nak nem maradván semmi tisztajövedelmük, agyon nyo-
matnának az állami adóalap emelése és biztosítása ér-
dekéből is teljesített beruházási költségek sulya által s
a jövőre nézve okvetlenül életképtelenekké válnának.

De a fentebb előadott következtetésünket, a „Szen-

tesei Lap* cikkírója részéről nyert felvilágosítások kö-
vetkeztében most már azzal is megföldjük, hogy: ha
pedig eredményt akarunk elérni kérelmünk teljesítet-
se tekintetében, akkor ne érvényesítsük azt, midőn
még alig tudunk a helyzetünk nyomasztatóságát igazol-
zó pontos és hiteles adatokat előállítani; hanem
majd azon időben tegyük ezt midőn már a töltésépítési
kiszájtási, ártérfejlesztési és esetleg még a belvizzab-
ályozási munkálatok is vegleges befolyásba kerültek — s azok-
nak összes költségeik, nem különben a teherviselés
arányai megállapítva lesznek s ezekivül még a Tisza
Körös és Maros közti ártér szervezése is befejezett
tenyenek lesz tekinthető.

Addig pedig csupán arra szorítkozunk hogy a vég-
rehajtási költségek időközli kamatainak s az évi fen-
tartási költségeik kivására és biztosításra vonatko-
zó intézkedéseket tegyük meg; és pedig nemcsak azért
mert ezt a kamatok felszaporodásából eredő gazdasági
cikkeink paracsoja; s nem is csupán azért, mert ezt
főleg a mi érdektől alkotott 1881. évi XLII t. cz.
határozottan megköveteli; hanem azért is, mert az ál-
lammal szemben, mely a vegletekig felelősetett lét-
biztonságunk megőrzésére felül oly fenköten s ed-
digéig még majd em paratlanul álo gyorsasággal, elő-
nyel és eredményyel gondoskodott, fizetési kötelezettsé-
günket pontosan teljesíteni, a mennyiben csak erre ké-
pesek vagyunk, első rendű erkölcsi kötelességünk.

n.

Csongrádmegyei törvényhatósági bizottságának folyó 1882 évi dec. hó 14-én s folytatva meg- tartandó rendkívüli közgyűlésén elhatározandó ügyek közül a nevezetesebbek lesznek:

A vallás és közoktatási miniszterium leirata, mely-
ben a néhai Horgosi Kézírási Anua által tett alapítvány
ból a községet megillető részből 30000 forintnyi köcsőn
összegnek a megyei utak felépítésére céljából leendő fel-
vetelét bizonyos feltételek mellett megenged.

A közmunka és közekedési miniszterium intézvén-
yelyszerint a körösi és tiszai védőutak kiépítése körül
felmerült kölcsöngáz teljesítéséből állami hozzájárulást
bizonyos feltételektől teszi függővé.

Schvartz Pál vállalkozó folyamodványja, a Szentesen
épülő megyei székház építési határidejének 1883 évi
június hó 30-áig leendő meghosszabbítása iránt.

A belügyminiszterium intézvénnyel, melyel a ki-
csatár részére 1882. évben termelt dohánybeváltási határnapok
kimutatását közli, egyszerűsített a politikai biztósok ki-
nevezése iránti intézkedések megtételét elrendeli.

A megyei igazoló választmányi nyak újra-választása
nem különben a megyei közigazgatási bizottság kielépő
tagjainak választás utjánai kiegészítése.

A közm. és közl. miniszteriumnak rendelete, a
Szentesi kongóút kiépítésére szükséges 30,000 ft beszerzése
és ezen uton eszközölni a vízvezetési és a felvezetési
nem különben a fagyban Sina Ferenc bizottsági tag
által közbevetett feleledező elintézésé tárgyában.

A belügyminiszteriumnak, a volt Jászkuhi kerület-
ből átvett vagyon kezelésére nézve alkotott szabályrendelet
felterjesztését sürgető rendelete.

Koller Gábor közgazd. stáji-előadóinak indítvány
folytán a megyében létesítendő gazdasági egység szer-
vezése iránt a megyei közg. bizottságnak megkeresése.

„Szentese és Vidéke“ tárcája.

A mostoha leány.

írta: Herrmann Jenő.

(Folytatás.)

S egyre jobban komorodtak, minél vastagabban
volt leírva az erkölcsi romlottság, mit azonban nemso-
tára elégtől, megnyugtató mosolygás váltott föl, midőn
a következő sorok azon föltétlen s nagy bizalomról tet-
tek említést, melyet „általános ismeretes erkölcsössé-
géből és vallási szigorúságából” helyeztek. Ha már ez
nyerte meg tetszését s futólagos pirt hajtott arcára,
annál jobban esett szívének, midőn olvasta: „Azon 200
tallér, melyet tartásáért fölajánlunk, legyen csakis elis-
merésünk jele-fáradásáért, nem pedig eszköz arra né-
zve, hogy leányunkat kényelemben tartsa, ellenkezőleg,
nagyon rövid pórázon kell tartani s munkára szoktatni.
Gógijének alázatosságra van szüksége és ha a test sa-
nyargattatik, a gonosz gondolatok eltűnnek. — Külön-
ben így végződött a levél: „háladatosságunkban tovább
fogunk menni és jó siker esetében gondoskodni fogunk
azon férnű elhaladásáról is, ki gyermekünk megmentő-
je. Legyen szigorú, ha a test elvész is, csak a lélek
mentessék meg! Isten önnel!”

„Megteszem!” kiáltá rövid szünet mulva, miután
a levelet maga elé tette s egy adag burnótól fölzip-
pantott, „a bárányt a nyájhoz fogom vezetni s bizony-
ságot fogok tenni az isteni ige hatalmáról, mely a szik-
tán is át hatol!”

„Mártha! jer be, Mártha!” hitta nejét, „jer be s
részesülj te is abban, amit az úr nekünk küldött!”

Mártha nem volt éppen a legjobb kedvben, mivel
ügyetlen cselédje egy tálat tört el, azért nem csodál-
kozhatunk, hogy férje első szavai nem simították el re-
dős homlokát. Férje azonban ismerte s alig vette észre
hogy a kedvetlenség felhője égiháború kitörésére kés-
szül, megnevezte az összeget, mely fáradásáért ígér-
tetett.

„200 tallér! — az nagyon szép, de gondold meg
Henrikem azon terhet, melyet magadra vállalsz. Az a
leány valami haszontalan, elkényesztetett kisasszony le-
het, ki kezét öble teszi s azt kívánja, hogy az egész
házi nép körülötte forgolódjék.

„Nem, Márta,” szakítá felbe a pap, „dolgoznia kell
neki, szolgáló léssen az ur és az emberek előtt, meg
kell magát aláznia, hogy felmagasztalassék.

„Talán csak nem fog cselédnek való munkát tel-
jesíteni?”

„Minden esetre,” folytató Zeligstárk, „ha nem
olyanok vagytok mint a legkisebbek egyike —

„Különbén úgy sem kellene,” szakítá őt felbe ismét
Márta, ki előbb tájékozva akart lenni jövőbeli gyámle-
ánya állása felől, mielőtt befogadására szavazott.

Zeligstark elővette a levelet: „Itt van ni,” mon-
dá az illető sorokat újával mutatva, hallgassd meg: „Al-
kalmaztassa minden munkára, ne gondoljon sem szüle-
tésével sem rangjával, hogy érezze meg, mit jelent az
ha valaki a szülei házában való tartózkodásra nem méltó-
tó....”

„És mindenek előtt,” folytató Mártha tovább ol-
vasván, „óvja s tartsa távol a fiatal emberekkel való

társalkodástól, költse föl benne a női szemérmessé-
get, mely ellen durván vétett —”

„Micsoda! taláncsak nem...?” Mártha elpárolva
megakadt. „Ily példát nem akarnék gyermekeimnek
mutatni —” tevé hozzá halkán.

Zeligstark vállalt vonítá, „Arról úgyan s min sincs a
levélben,” mormogá — „hanem — igazán va, csak ezeu
okból bántatnak oly keményen a leányt!”

„Ennek a leánynak nem szabad sehogy sem ide
jönnie!” folytató Márta erkölcsi felháborodásban, — „ha
csak —”

„Nos? kerdező a pap, ezen fennakadástól némi
reményt merítve.

„Ugy van,” mondá neje kis habozás után, „ha azt
vesszük — itt semmi szfa alatt sem volna neki szabad
megbetegednie — igaz ugyan, hogy a gyermekeknek
azt lehetne mondani... különben úgy sem értenek ahhoz
„Egyébiránt, a jó isten küldte, majd segít vala-
hogy a bajon! kiáltá véglegesen elhatározva magát, mi-
után sokáig ingadozott és a 200 tallér birtoklása a többi
érzelmeken győzedelmeskedett „csak ird meg bele-
egyeztetésünket és bízhatunk bennünk; ha én mondom
ép oly igaz és jó, mintha a szentírásban állana.”

Zeligstark boldog volt, hogy neje végre beleegye-
zett, azonnal hegyezte íróllát s hozzá látott a válasz
megírásához, mielőtt neje új ellenvetéssel állana elő.
Mivel a levélben Melleuthin Emma báróné volt alá írva
ő is hozzá intézte válaszát és ennek következtében tör-
tént Irma elutazása új rendeltetési helyére.

Anélkül hogy sejtette volna Irma, mi várokozik rá
és mily fogadtatásban fog részesülni szíve mégis min-
dig hevősebben dobogott, minél jobban közeledett utazá-

leánya a fal felé fordulva, halott. — A gyermekeket ki-zelek, az ablakot kitörök, azt gondolták a friss levegő feléleszti a kisdedeket. A kerületi orvos ott termelt de nem segíthetett. A fiu egész előrésze; a fejtetőtől a lábszárukig szénné égve, mindakét kézfej hiányzik, a karok pusztá csontjai nyúlnak felfelé mintha fenyegetnének, a hátsó rész; a koponya szőke hajától kezdve a sarokig ép. A leánykának csak a balfelén, itt is csak a hason s a bordák táján vannak nagy égés sebei, különben ép; mélységes nyugalom al a kis arcon. Az orvosok véleménye az, hogy a gyermekek a füstben megfúladtak s aztán értek meg: mert az égés fájdalma kizárja azt, hogy oly helyzetbe érte volna őket a halál. Hogy miként került a tűz az ágyba, senki se tudja megmondani; legvalószínűbb, hogy a gyermekek valahonnan gyufát szereztek, azzal játszottak, elaludtak, egy szikra

az ágyba került s lassan és lappangva harapódzott a tűz az ágyneműben s idézett elő oly nagy füstöt, mely a kisdedeket előlte.

— A mágocsi, ma egyheti első hetivásár, — a miut irják igen jól sikerült s különösen az iparosok által volt nagy mértékben látogatva.

— Debrecenben közelebb, egy Karácsonyi nevű 105 éves ember akasztotta fel magát, — életunságból. Utolsó kívánatja képen azt hagyta meg, hogy bandával temessék el s hagyott is a bandának 1 forintot.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

S Z I V O S B É L A.

Hirdetés.

Francia nyelvben (nyelvtan s társalgás) mérsékelt díjazásért alapos oktatással szolgál azoknak, kik a német nyelv elemeiben jártasak.
Karger Frigyes.

Lakik: Erlich József házában
III t. 183 sz.

H i r d e t é s e k.

Jó gyermekek örüljétek

a karácsonyi és ujévi ajándékok megérkeztek.

Hol lehet legszebbet és legolcsóbbat kapni?

Hoffmann Jakabnál

menjütek nézzük és vegyünk;

Gyermekek számára szép **bárányokat**, **babákat**, **patrontáskákat**, **dobokat**, **csákokat** nagy hinta falovakat, és négy kerekű gyermek kocsikat, tapsoló bojácókat, óra művel ellátott állatokat, **vitorlás hajókat**, **circust** és többféle figyelemre méltó játékokat, stb. Ugyazinté felnőttek számára is lehet kapni alkalmas meglepetéseket, **albumokat**, **erszényeket**, **pénz- és szivar tárcákat**, **dohány szelencéket**, **virágtartókat** és más többféle csecsebecségeket, **valódi tajték pipákat**, **borostyán és tajték szipkákat**, **török meggya szárazakat**, **szivar és pipa állványokat**, **gyertya tartókat**, **dominókat** **lutri és sakkjátékokat**, különösen figyelemre méltó **csakis főrlak számára** trefás juksz cikkekét, és más többféle itt el nem sorolható mulatságos, praktikus darabokat.

Ezen üzletben egy fiú tanoncul felvétetik.

Arverési hirdetmény.

A szentesi kir. j. bíróság, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, mikép Köhm Gábor felperes részére Nánai Miklós és Rozgony Ferenc szegvári lakosok alperesek ellen 130 frt tőke s jár kielégítésére az árverés a szegvári 1199 sztjkbén 1526 hrszám alatt foglalt 1⁸⁴⁸/₁₆₀₀ hold terű 237 fitra becsült szőlők aljai földre és Szegvár község belterületén levő 394 hrszámú 200 [] öl udvarterű és 400 fitra becsült egész házra 1882. évi december hó 12-ik napján d. e. 9 órakor Szegvár község házában fog megtartatni. Mí azzal hozatik köztudomásra hogy a bánatpénz 24 és 40 frt. és hogy az árverési feltételek a fenti telekkönyvi hatóságnál, valamint Szegvár község előljáróságánál megtekinthetők.

A szentesi kir. járásbíróóság telekkönyvi hatóságánál 1882 évi szeptember 22-én.

Bartha János
kir. alj. bíró.

Hirdetmény.

A város tulajdonához tartozó heti és országos vásárok alkalmával gyakorolt helypénzszedési jog f. évi dec hó 18-án d. e. 9 órakor Szentes város tanácsstermében tartandó nyilvános árverésen haszonbérbe fog adatni, mire árverezni kívánók 10% bánatpénz letétele mellett, meghivatnak.

A feltételek Mikecz Ferenc tanácsnoknál a hivatalos órákban megtekinthetők.

Szentes 1882. november hó 29. én.

Mikecz Ferenc
tanácsnok.

2092
E. 892.

Hirdetmény.

A földadó tisztajóvedelem megállapítása végett a kataszteri osztálybasorozás művelete az egész határban immár keresztül vitetett, s minden egyes földrészlet osztályba sorozata, a községi kataszteri bizottság munkálataiból megtekinthető. Ertesítettik tehát a községnek hogy addig is, míg a törvény által engedélyezett fől-szólamlás határideje elérkezik, jó előre való tájékozás szerzése végett, ezen osztályba sorozási munkálatokat f. évi december 7-ik napjától kezdve, hetenkint minden hétfőn, csütörtökön és vasárnap, a városház tanácsstermében bárki megtekintheti.

Szentesen 1882. november 30.

Balogh János
polgármester.

Arverési hirdetmény.

A szentesi takarékpénztár felperesnek 600 frt tőke ennek 1882 július 5-től 6% kamatai 1/3 % váltó 4 f. 26 kr. óvás díj 46 f. 50 kr. eddigi megállapított, — 15 f. 65 kr. jelenlegi és még felmerülendő költség követeléseire erejéig **Pollák Emánuel hagyatékát** illető a szentesi 4324 sztjkbén 6364 rsza. foglalt 1⁹⁶⁰/₁₆₀₀ hold terű 250 frt. értékű bereklhái szántó földre. — a szentesi 13,254 sztjkbén 12033 rsz a. 13⁹⁰/₁₆₀₀ hold terű 611 frt értékű mucsiháti legelőre a szentesi 13441 sz. tjkbén 11984 rsza. foglalt 8⁴⁷⁰/₁₆₀₀ hold terű 669 frt. értékű mucsiháti legelőre, — ugyanazon számu tjkbén 11984 rsza. 8⁴⁷⁰/₁₆₀₀ hold terű 670 frt. értékű mucsiháti legelőre, — végre a szentesi 2040 sztjkbén 2573 rsza. 960 [] öl udvar kert 15080 frt. értékű szentes városi ház alolirott telekkönyvi hatóság hivatalos helyiségében 1883 év február hó 8-ik napján d. e. 9 órakor megtartandó végrehajtási árverésen becsű áron alól is eladatni fognak, mire az árverezni kívánók magukat 10% bánatpénzzel ellátva meghivatnak.

A vételár 1/3 része az árverés jogerőre emelkedése napjától harmincz nap — 1/3 része kilencven nap és utolsó 1/3 rész százhusz nap alatt 6% kamattal együtt kifizetendő.

Az árverési feltételek alolirott telekkönyvi hatóságnál, Szentes város, Szegvár és Mindszent községek előljáróságánál hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Ezen hirdetmény egy példányban a budapesti közlöny és a szentesi lapban 3-or közhírré tétel eszközlése végett felperesi s képviselőnek kiadandó, — egy példányban kifüggesztés végett az árverési feltételekkel Szentes város polgármesteri hivatalának megküldendő, egy példányban szinte árverési feltételekkel Szegvár és Mindszent községek előljáróságainál közlés útján közzé teendő.

Kelt Szentesen a kir. járásbíróóság mint telekkönyvi hatóságnál 1882 év október 24 napján.

Bartha János
kir. aljárás bíró.

2638
882—szám.

Arverési hirdetmény.

Horváth Bálint szentesi lakos kérvényére a tulajdonát képező, a szentesi 4635 sztjkbén 2474 hrsz. a. foglalt, 2344 frt értékű, 1799 népsor sz., 455 [] öl udvarterű szentesi városi háza végrehajtási árverési joghatályal bírólilag a jelzálogos hitelezők, követeléseinek kielégítése tekintetéből alolirt telekkhatóság hivatalos helyiségében 1882. évi december hó 14-ik napján d. e. 9 órakor megtartandó önkéntes árverésen becsáron alól is eladatni fog, mire az árverezni kívánók magukat 10% bánatpénzzel ellátva meghivatnak.

A vételár 1/3 része az árverés jogerőre emelkedése napjától egy hónap, 1/3 része három hónap és utolsó 1/3 része öt hónap alatt 6% kamattal együtt kifizetendő.

Az árverési feltételek alolirt telekkhatóságnál, Szentes város, Szegvár és Mindszent községek előljáróságainál hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Ezen hirdetmény egy példányban a budapesti közlöny és szentesi lapban háromszor közhírré tétel eszközlése végett felperesi képviselőnek kiadandó, egy példányban kifüggesztés végett az árverési feltételekkel Szentes város polgármesteri hivatalának megküldendő, egy példányban szinte az árverési feltételekkel Szegvár és Mindszent községek előljáróságainál közlés útján közzé teendő.

Kelt Szentesen a kir. járásbíróóság mint telekkhatóságnak 1882. évi sept. hó 25-ik napján.

Bartha
kir. alj. bíró.